

ΜΙΑ ΣΕΛΙΣ ΑΠΑΙΣΙΑ

ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Ο K. Jules Claretie περιγράφων ἐν γαλλικῇ ἐφημερίδι τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ ἐκ τινος ἐπισκέψεως τῶν ἀπεχθεστέρων συνοικιῶν τοῦ Λονδίνου, ἐν αἷς ἡ ἐσχάτη πενία συνευθυμει ἀναλήρητως καὶ κτηνωδῶς καὶ συζῇ μετὰ τοῦ ἐγκλήματος ἐν ἀποτροπαίοις καταγωγείοις καὶ ἐν ὠδείοις τῶν ὁποίων οἱ πρωταγωνισταὶ ὁμοιάζουσι πρὸς καρχαζούδας σκιᾶς τῶν ἐν Ἑλθῇ λειτουργῶν τοῦ Ἑωσφόρου, μνημονεύει πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τινος αστυνομικοῦ φρουροῦ, ὃν ἀνὰ εἴκοσι καὶ τέσσαρα, ὥρας ἀλάσσει ἡ προϊσταμένη ἀρχὴ καὶ ὅστις σκοπὸν ἔχει νὰ προφυλάξῃ τοὺς διαβάτας ἀποκέντρου τινὸς γεφύρας ἀπὸ τοῦ ἐγκλήματος τῶν ἐπαγγέλματος νυκτοκλεπτῶν καὶ κακούργων τῆς συνοικίας ἀλλὰ συνάμα νὰ ἐμποδίσῃ . . . τοὺς ἐξ ἀπελπισίας συχνάκις τὴν νύκτα ἐρχομένους νὰ αὐτοκτονήσωσι ρίπτοντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τῆς γεφύρας ἐκείνης! — ὀνομάζεται « γέφυρα τῶν στεναγμῶν » μὲν ὁνομασία πρὸς γέφυραν τινὰ ἱστορικὴν ἐν Νεαπόλει τὸν αὐτὸν τίτλον φέρουσιν, διότι καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ ἀπαίσιον τέλος προσήρποντο εἰς αὐτὴν οἱ ἀπεγνωκότες πένητες τοῦ ἥστεως ἐκείνου παρ' ὃ ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ πλούτου, ἡ ἐξάλλος καλλονὴ τῆς ὥσεως καὶ ἡ ὑπερφύης καλλιτεχνία συνηύζανον ἄλλοτε πρὸ πάντων ἀλλὰ καὶ σήμερον ἔτι συνυπάρχουσι μετὰ τῆς δυσειδεστέρας πτωχείας καὶ τῆς ἐγκληματοφίλου ἐλεεινότητος. Τίς ἔδωκεν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα εἰς δύο γεφύρας δύο μεγαλοπόλεων; οὐχὶ βεβαίως εἰς καὶ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος, οὐδὲ εἰς καὶ ὁ αὐτὸς νομοθέτης τῆς ἀνθρωπίνης ψυχολογίας· ἔδωκαν αὐτὸ ἕνευ προηγουμένης συνεννόησεως οἱ λαοὶ δύο διαφόρων κοινωνιῶν, οἰκουσθῶν ὑπὸ ὅλως διάφορον κλίμα καὶ ὅλως διαφόρων τὸν χαρακτῆρα, παρ' οἷς ὅμως ἡ αὐτὴ νόσος τῆς ψυχῆς ἀνεπτύχθη, παρ' οἷς τὸ αὐτὸ φαινόμενον τὰς αὐτὰς παρήγαγεν ἐντυπώσεις καὶ μιᾷ κοινῇ δέξας τὴν σύλληψιν παρήγαγε. Ἀλλὰ διὰ τί ἐκάτεροι ὀνομά-